

Arrestnummer
C 11252 / 2014
Repertoriumnummer
2014 /
Datum van uitspraak
12 september 2014
Notitienummer griffie
2014/ST/1
Notitienummer parket-generaal
2012/PGG/3782 2012/VJ11/1139

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

Not.nr. GE.66.97.000520/09

In de zaak van het **Openbaar Ministerie** en van
het **College van Burgemeester en Schepenen van de stad**

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. _____ zelfstandige, geboren te _____ op
_____ en wonende te _____

2. Nr. _____ met ondernemingsnummer _____ en met
maatschappelijke zetel te _____

beklaagden,

verdacht van:

de eerste en de tweede:

om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A. hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem , hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt)

meer bepaald:

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend
als _____ eigendom van _____ met ondernemingsnummer
_____ en met maatschappelijke zetel te _____

een officiële waterloop van de derde categorie, gekend in de atlas der waterwegen onder
_____ over een lengte van ongeveer 7 m te hebben ingebuisd met betonbuizen met een
diameter van 80 cm,

te in de periode van 1 november 2009 tot 24 november 2009;

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

B. hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), meer bepaald:

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend
als eigendom van met ondernemingsnummer
en met maatschappelijke zetel te

1. een officiële waterloop van de derde categorie, gekend in de atlas der waterwegen onder nr. over een lengte van ongeveer 7 m te hebben ingebuisd met betonbuizen met een diameter van 80 cm;

2. een metalen vangrail te hebben geplaatst als toegang tot en afgrenzing van een weide, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, deels in natuurgebied,

te in de periode van 1 november 2009 tot 24 november 2009;

3. het deel van de onder punt 2 vermelde werken dat uitgevoerd werd in natuurgebied, te hebben in stand gehouden,

te n de periode van 24 november 2009 tot de datum van het bevel tot dagvaarding;

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De rechtbank van eerste aanleg te Gent, 21ste kamer, besliste bij vonnis van 25 september 2012 op tegenspraak als volgt:

“verbetert de dagvaarding als volgt:

3. het deel van de onder punt 2 vermelde werken dat uitgevoerd werd in natuurgebied, te hebben in stand gehouden

te in de periode van 24 november 2009 tot 18 januari 2012

strafrechtelijk:

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B1, B2 en B3 samen tot een geldboete van € 1.000.

Verhoogt de geldboete met 50 opdecimes, aldus gebracht op € 6.000.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Zegt dat verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op € 150, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van € 32,27 (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

* * * *

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B1, B2 en B3 samen tot een geldboete van € 2.000.

Verhoogt de geldboete met 50 opdecimes, aldus gebracht op € 12.000.

Zegt dat verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op € 150 te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van € 32,27 (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 166,10.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 166,10.

Wat betreft de herstellvordering

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen, van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het openbaar ministerie het herstel uit te voeren van de plaats gelegen te _____ aan de _____ kadastraal bekend als _____ als volgt:

In natuurgebied moet de plaats in de oorspronkelijke toestand worden hersteld. De metalen vangrailafsluiting moet daar volledig worden verwijderd. In dit deel van het terrein mag er geen afsluiting geplaatst worden.

In het landschappelijk waardevol agrarisch gebied moeten aanpassingswerken worden uitgevoerd: de metalen vangrailafsluiting moet worden vervangen door een afsluiting met houten palen en gegalvaniseerde gladde- of prikkeldraad. Enkel ter hoogte van de toegang van de weide mag de metalen vangrailafsluiting behouden blijven over een lengte van 10 meter.

Aan de overwelling van de gracht moeten aanpassingswerken worden uitgevoerd: de breedte van de overwelling moet worden beperkt tot 4 meter.

En dit alles binnen een termijn van vier maanden nadat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, onder verbeurte van een dwangsom lastens de veroordeelde ten voordele van het college van burgemeester en schepenen, van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het openbaar ministerie van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

* * * *

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 27 september 2012 door de eerste beklagde tegen alle beschikkingen;
- 27 september 2012 door de tweede beklagde, door de lasthebber *ad hoc*, tegen alle beschikkingen,
- 28 september 2012 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden.

* * * *

1. Het hof, zelfde kamer, verklaarde bij arrest van 7 maart 2014 op tegenspraak de beklaagden schuldig aan en veroordeelde hen tot een straf wegens de te last gelegde feiten en besliste over de herstellvordering als volgt:

“heropent wat betreft de herstellvorderingen de debatten in de zin zoals hiervoor bepaald en stelt de zaak voor verdere behandeling op dit vlak op de rechtszitting van donderdag 24 april 2014 om 14.00 uur.”

2. Er werd geen cassatieberoep ingesteld tegen het vermelde arrest van 7 maart 2014, zodat dit arrest op strafrechtelijk gebied kracht van gewijsde heeft en definitief is.

3. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 24 april 2014 in het Nederlands waarbij de zaak werd hernomen met de gewijzigde samenstelling van de zetel:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in haar middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te in haar hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te

4. Bij brief van 11 augustus 2011 leidde het college van burgemeester en schepenen van de stad bij het parket een herstellvordering in. Deze herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, wat inhoudt:

- het verwijderen van de vangrailafsluiting in natuurgebied;
- het vervangen van de vangrailafsluiting door een afsluiting met houten palen en gegalvaniseerde gladde- of prikkeldraad, met enkel ter hoogte van de toegang van de weide behoud van de metalen vangrailafsluiting over een lengte van 10 meter,
- beperken van de overwelling tot een breedte van vier meter.

Een dwangsom van € 150 werd gevraagd.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sloot zich bij brief van 10 juni 2011 bij deze herstellvordering aan en maakte deze tot de zijne.

Bij beslissing van 15 juli 2011 had de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over deze herstellvorderingen een positief advies verleend voor zover die betrekking had op de overwelling en een negatief advies voor zover die betrekking had op de afsluiting van vanrails.

5.1 Artikel 6.1.7. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt: *“De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen slechts overgaan tot het inleiden van een herstellvordering voor de rechter of tot het ambtshalve uitvoeren van een herstelmaatregel, wanneer de Hoge Raad daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend.”*

Artikel 6.1.41, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt: *“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd.”*

Het voorafgaandelijk positief advies is een ontvankelijkheidsvereiste op grond van artikel 6.1.41, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening: *“Op straffe van onontvankelijkheid voegt het bestuur het positief advies, vermeld in artikel 6.1.7, aan de herstellvordering toe, onverminderd [...] artikel 6.1.10, tweede lid.”*

Artikel 6.1.10 Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening bepaalt: *“De plenaire vergadering van de Hoge Raad brengt een advies uit binnen een vervaltermijn van zestig dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening van de adviesaanvraag.*

Bij het overschrijden van deze termijn, mag aan de adviesvereiste voorbij worden gegaan.”

5.2 Zonder voorafgaand eensluidend, dit is positief, advies van de Hoge Raad voor Handhavingsbeleid kan in beginsel geen herstellvordering bij de rechter aanhangig worden gemaakt. Dit mag nochtans niet uitsluiten dat het bestuur in de mogelijkheid moet zijn het advies door de rechter op wettigheid te laten toetsen. Om na te gaan of de gestelde vordering ontvankelijk is, gaat de rechter de wettigheid na van het binnen de gestelde termijn van 60 dagen uitgebrachte advies, aangezien hij op een onwettig advies geen acht mag slaan.

Volgens het Handhavingsplan Ruimtelijke Ordening 2010, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 (B.S., 5 augustus 2010) dient een negatief advies betreffende een herstellvordering steeds de motivering te bevatten waarom:

– voor misdrijven, bedoeld in art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRO bouw- of aanpassingswerken, al dan niet gecombineerd met een meerwaarde, kennelijk volstaan om

de plaatselijke ordening te herstellen, dan wel gevorderde aanpassingswerken de plaatselijke ordening niet kennelijk herstellen zodat het herstel in de vorige staat moet worden gevorderd;

– voor misdrijven bedoeld in art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 2° VCRO de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze wordt geschaad, waardoor een andere herstelmaatregel moet worden gevorderd dan wel bij gevorderd herstel/staking/aanpassingswerken de plaatselijke ordening niet kennelijk op onevenredige wijze wordt geschaad door het vorderen van een meerwaarde.

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voldoet met de overwegingen dat de herstellvordering met betrekking tot de metalen afsluiting voorbarig is omdat, ongeacht het beroep tegen de beslissing van 10 februari 2011 van de deputatie, *“niets belet dat de vergunninghouder de conforme uitvoering van de voornoemde stedenbouwkundige vergunning alsnog bewerkstelligt”*, niet aan de motiveringsvereiste van het Handhavingsplan nu dit een opportuiniteitsoordeel over het op dat moment inleiden van de herstellvordering inhoudt en zich niet uitspreekt over de herstellvordering zelf, meer bepaald niet motiveert waarom, wat betreft de metalen vangrails, de besturen niet het herstel in de oorspronkelijk staat kunnen vorderen. Dit geldt nog meer nu, zoals hierna besproken, het hof de beslissing van 10 februari 2011 van de deputatie van de provincieraad van de provincie op grond van onwettigheid buiten toepassing laat.

Het verlenen van een negatief advies legt aan de Hoge Raad de verplichting op om binnen de decretale marges een alternatieve herstellvorm aan te duiden. Bestaat een dergelijk alternatief niet, dan dient een positief advies te worden gegeven.

Het hof stelt vast dat de adviesbeslissing van 15 juli 2011 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid wat betreft de metalen vangrails niet voldoet aan de wettigheidsvereiste, zodat het hof dit advies op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing laat voor zover dit een negatief advies voor dat deel van de herstellvordering inhoudt. Het advies blijft hierdoor weliswaar bestaan, maar door het buiten toepassing te laten, kan het hof er geen acht op slaan en gaat het voor dit deel van de herstellvordering aan de adviesverplichting voorbij.

Het hof stelt vast dat de herstellvordering ook voor dit onderdeel ontvankelijk is.

5.3 De eerste rechter heeft terecht en op goede gronden de beslissing van 10 februari 2011 van de deputatie van de provincieraad van de provincie bij toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing gelaten waar deze stedenbouwkundige (regularisatie)vergunning inhield voor de afsluiting van vangrails. Het hof maakt de overwegingen onder randnummer 17 tot de zijne en laat ook deze beslissing buiten toepassing.

6.1 Artikel 6.1.41, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (VCRO) bepaalt: *“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het*

strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individueeliseerbaar zijn.”;

6.2 Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De vermelde bepalingen bevatten geen onweerlegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf erin bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften. De bepaling “voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken” in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRO, houdt niet in dat zelfs wanneer de constructie vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening aanvaard kan worden, bij wettelijke onmogelijkheid tot regularisatie het herstel in de oorspronkelijke toestand, dit is de afbraak, moet worden bevolen.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften de afbraak steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

6.3 Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

6.4 Wanneer de wettigheid van de vordering tot het herstel in de vorige plaats wordt aangevochten, gaat de rechter na of de herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen en gaat hij bovendien in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij gaat daarbij *in concreto* na of de maatregelen niet in een disproportionele verhouding staan tegenover de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder en of in het licht van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en rekening houdend met het voordeel voor de ruimtelijke ordening en de last voor de overtreder geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is.

De herstellvordering motiveert uitdrukkelijk dat de schade voor de ruimtelijke ordening die door het misdrijf is berokkend, slechts kan worden opgeheven door de herstelmaatregelen. Meer bepaald stelt de herstellvordering onder meer met betrekking tot de metalen afsluiting: *“Vanrails zijn constructies welke eigen zijn aan en algemeen aanvaard worden binnen de context van autosnelwegen. De omheiningen zijn als zeer zware constructies dan ook visueel storend binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied van de Zelfs indien deze metalen constructies in een groen-bruine kleur zouden geschilderd zijn, zou dit niet bijdragen tot een kwaliteitsvolle, landschappelijke integratie. Er bestaan minder ingrijpende en even degelijke afsluitingen, die wel “oplossen in de omgeving”, bijvoorbeeld een klassieke paal en draadafsluiting.”*, en met betrekking tot de overwelling: *“Grachten zijn essentieel binnen de waterhuishouding en moeten bijgevolg maximaal bewaard blijven als een open waterweg. De overwelling dient bijgevolg beperkt te blijven tot het strikt noodzakelijke.”*

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, 1° en 2° VCRO gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften, als voor de andere overtredingen. In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De

concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° VCRO.

De hiervoor vermelde en andere motieven van de herstellvordering geven voldoende aan dat de inbreuken onevenredige schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening toebrengen, zodat naar behoren is gemotiveerd dat de inbreuken de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aantasten en verantwoordt dit de keuze van het herstel in de oorspronkelijke toestand als herstelmaatregel.

De last die de uitvoering van deze herstelmaatregelen voor de beklagden vormt staat niet in wanverhouding tot het voordeel ervan voor de plaatselijke goede ruimtelijke ordening.

6.5 De overwegingen hiervoor inzake de herstellvordering impliceren, volgens de motivering van het college van burgemeester en schepenen *in casu*, dat de keuze voor een andere herstelmaatregel dan een herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ruimtelijke ordening op onevenredige wijze zou schaden. Het blijkt niet dat de vordering gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaat van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij is evenmin kennelijk onredelijk. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van de herstellvordering te beoordelen.

6.6 De eiser in herstel vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklagden in het verleden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van dwangsommen gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De door de eerste rechter uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

6.7 De door de eerste rechter opgelegde herstellvordering en dwangsom moet worden bevestigd, met die aanvulling dat, vermits het hof vaststelt dat in het bestreden vonnis niet expliciet is vermeld ten aanzien van welke beklagde deze worden opgelegd, het hof de herstellvordering en de dwangsom oplegt aan de beide beklagden. Aan de beklagden kan nog een uitvoeringstermijn worden verleend zoals hierna bepaald.

7. Het hof oordeelde over de kosten al in het arrest van 7 maart 2014. De behandeling van de herstellvordering heeft geen andere kosten meegebracht.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

bevestigt het bestreden vonnis inzake de herstellvordering, met die wijziging:

beveelt elk van de beklaagden op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad , van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het openbaar ministerie het herstel uit te voeren van de plaats gelegen te aan de als volgt:

in natuurgebied moet de plaats in de oorspronkelijke toestand worden hersteld. De metalen vangrailafsluiting moet daar volledig worden verwijderd. In dit deel van het terrein mag er geen afsluiting geplaatst worden;

in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied moeten aanpassingswerken worden uitgevoerd: de metalen vangrailafsluiting moet worden vervangen door een afsluiting met houten palen en gegalvaniseerde gladde- of prikkeldraad. Enkel ter hoogte van de toegang van de weide mag de metalen vangrailafsluiting behouden blijven over een lengte van 10 meter;

aan de overwelling van de gracht moeten aanpassingswerken worden uitgevoerd: de breedte van de overwelling moet worden beperkt tot 4 meter;

en dit alles binnen een termijn van vier maanden nadat dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan, onder verbeurte van een dwangsom lastens elk van de veroordeelden ten voordele van het college van burgemeester en schepenen, van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het openbaar ministerie van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter,

zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.,

stelt vast dat er geen verdere kosten zijn dan reeds begroot in het arrest van 7 maart 2014.

Kosten na arrest van 7 maart 2014:

	€ &

	€ &
+ 10 % :	€ &

Totaal :	€ &

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____, als waarnemend voorzitter, en de raadsheren _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **12 september 2014** uitgesproken door waarnemend voorzitter _____ in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____